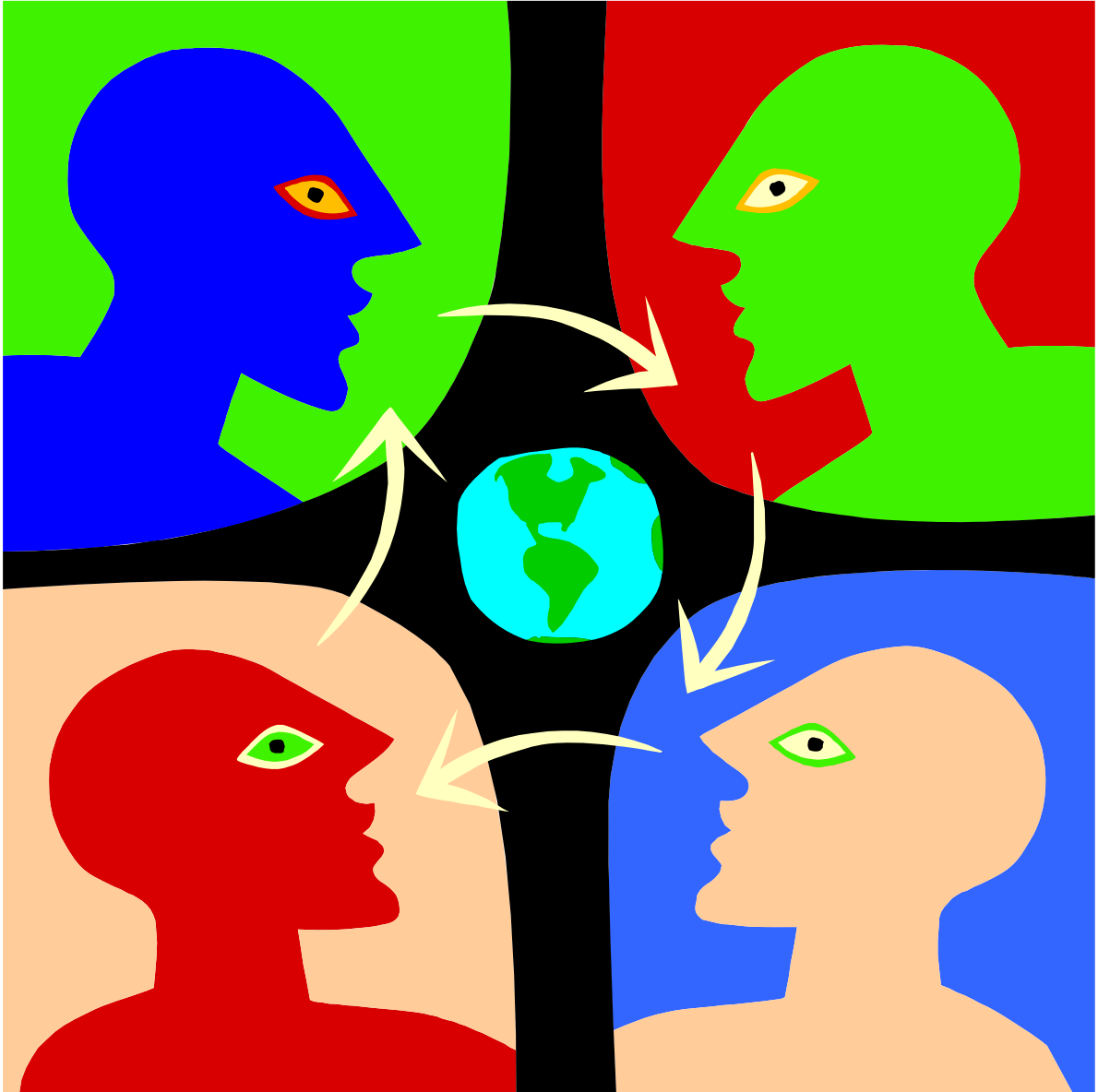

Getuige-zijn

een maand lang bijbellezen
over getuige-zijn

door
dr. S. Paas

Deze leestukjes zijn eerder uitgegeven
in de bijbelleesgids Goede Moed 2004
een uitgave van
drukkerij en uitgeverij
Buijten & Schipperheijn, Amsterdam

dr. S. Paas heeft ze bereidwillig afgestaan aan
deputaten Diaconaat en deputaten Zending
om ze te laten gebruiken tot opbouw
van de gemeente en haar leden

Deze uitgave is te verkrijgen bij
het Dienstenbureau van de
Christelijke Gereformeerde Kerken
Postbus 334
3900 AH Veenendaal,
tel. 0318-582350
e-mail zending@cgk.nl of diac.bur@cgk.nl

Getuige-zijn : een maand lang bijbellezen over getuige zijn

Gods grootste schat

"Laat ons mensen maken". Even houdt God stil. Hij overlegt bij Zichzelf, lijkt het wel. De reeks van scheppingsdaden wordt onderbroken. Er komt iets belangrijks. God schiept mensen. Mensen naar Zijn beeld en gelijkenis. Mensen die iets van God hebben, die lijken op hun Schepper. Mensen in wie Hij Zich heeft uitgedrukt. Mensen in wie Hij Zich laat ontmoeten. Daarom zijn mensen kostbaar. Zij zijn Gods grootste schat. Gemaakt voor de eeuwigheid. Bestemd voor Zijn heerlijkheid. 'Waarom maakte Hij ons?' Dat vroeg een Iraanse asielzoeker. 'Was God soms eenzaam?'. We weten het antwoord niet. Maar we weten dat Hij hen met liefde en aandacht schiep. Misschien is dat het antwoord wel: God is goed en liefdevol, daarom schiep Hij ons. Hij *wil* ons, dat is de reden. God schiep mensen voor een eeuwigdurende relatie met Hemzelf. Altijd zullen we dat in het oog moeten houden. Mensen zijn kostbaar in Gods ogen. Of zij nu gelovig zijn of niet, zij dragen Zijn beeld. God heeft recht op ons. En wij zijn zo gemaakt dat wij ons geluk alleen in Hem vinden. Met dat besef begint getuige zijn.

Los van God

Een drama. Een ander woord is er niet voor. De mens die zo'n hoge bestemming had, is gevallen. Mensen die bestemd waren voor Gods heerlijkheid, liggen nu in de modder. Nooit zal er meer onvermengd geluk zijn. Nooit volmaakte harmonie. We zijn vervreemd van *elkaar*. De eerste huwelijkstvist wordt hier beschreven, zo kort na Gods goede begin. We zijn vervreemd van *onzelf*. We zijn naakt, we schamen ons, we zijn onze onbevangen en kinderlijke omgang met onszelf en elkaar kwijtgeraakt. We zijn vervreemd van de *natuur*. De aarde brengt doornen en distels voort. We zijn vijanden geworden van de schepping, die wij moesten beheren als Gods beelddraggers. We zijn vervreemd van *God*. Wat intens verdrietig: Adam en Eva verbergen zich voor de God Die hen schiep. Wat een drama. Al onze zonde, al ons verdriet, heel onze toestand en de toestand van de wereld, begint hier. We hebben de relatie met de HEERE verbroken. Waar is redding? In al die ellende daalt God zelf af. 'Adam, waar ben je?'. En Hij belooft: de dag zal komen dat het kwade wordt vernietigd. Gods reddingsplan wordt aangekondigd!

Klein beginnen

God houdt woord. Maar wat zien we ervan? Hij heeft tegen Adam en Eva gezegd dat Hij het er niet bij zou laten zitten. Hij zou vechten met de kwade machten. En Hij beloofde de overwinning. Maar is dit het nu? Een kamelenherder uit de verre stad Ur, moet hij de wereld gaan redden? Een kleine nomadenfamilie in een stoffige uithoek van de wereld, moet dat Gods nieuwe begin voorstellen? Zou er niet een topontmoeting tussen wereldleiders belegd moeten worden? Of een internationale religieuze conferentie voor de wereldvrede? Is dit het? 'En Abram trok heen, gelijk de HEERE bevolen had'. Gods nieuwe begin in Abrams geloof en gehoorzaamheid. Dit begin zal uitmonden in de overwinning waar het heelal van zal weergalmen. Van Ur naar Golgotha is nog een heel eind. Maar 'Abram trok heen...'. De weg is ingeslagen. Bijna onzichtbaar nog. God begint klein, maar 'in u zullen alle geslachten van het aardrijk gezegend worden!'. In welke uithoek van de wereld en met welke onooglijke groep mensen werkt God op dit moment aan de laatste episode van de wereldgeschiedenis? Doet u mee?

Weerkaatsende zegen

God denkt niet klein. God beperkt Zijn liefde niet. Wij die ons naar Gods naam noemen, doen dat daarom ook niet. Wij gunnen iedereen Gods heil. Wat is er mooier dan samen met alle volken Hem verheerlijken? God danken voor Zijn zegen. Bidden om zegen is niet egoïstisch. Het doel ervan is dat de mensen Zijn weg gaan kennen, dat onder alle heidenen Gods heil bekend zal worden. Wanneer wij God bidden om Zijn gunst, hebben wij ook onze buurman op het oog. Laat hij mogen zien hoe wij mogen leven in Gods gunst. Niet omdat wij beter zijn dan hij, maar omdat wij een goede God hebben. Heilsegoïsme kan niet bestaan onder christenen. Spreken en denken van 'ieder voor zich' is eng en harteloos. Wanneer wij zo denken, moeten wij ons bekeren. Gods heil is veel ruimer dan wij ons kunnen voorstellen. Gods plan is groter dan wij kunnen denken. Hij heeft de wereld op het oog! Biddend, zingend en dankend mogen wij deelhebben aan dat plan. Als het voor mij kan, dan kan het voor iedereen. Dank God voor de ruimte van Zijn bedoelingen!

De wonderlijke weg van God

Een klein meisje. Benden uit Syrië. Een buitenlandse generaal en zijn vrouw. Een profeet. Allemaal worden ze gebruikt in de wonderlijke weg van God. Geen mens kan het zo bedenken. Allemaal zijn ze schakels in de ketting die Naäman aan God verbindt. Het kleine meisje is trouw op de plaats die ze heeft gekregen. Het is geen plaats waarvoor ze heeft gekozen, maar ze gebruikt hem om van haar Heiland te vertellen. Zelfs haar gevangenschap wordt gebruikt. Niets is te wonderlijk voor God. En dan Naäman... Wat moest hij veel leren en wat gaat de profeet goed met hem om! Elisa spreekt een machtswoord, maar tegelijk is hij vol geduld en begrip voor de heidense generaal. Als die vraagt om vergeving omdat hij nog steeds in de afgodentempel zal moeten komen, ook al vreest hij nu de HEERE, zegt Elisa enkel: 'Ga in vrede'. Laten wij trouw zijn, zoals dit meisje. Beslist zoals Elisa. Maar ook geduldig en liefdevol zoals hij. Laten wij openstaan voor het wonder dat God soms nog eerder aan heidenen bewijst dan aan christenen. Wees bereid en bid voor anderen. Opdat zij weten wie God is.

Huis voor vele volken

De kerk is een wonder. Misschien beleven we het niet altijd zo, maar wat is het bijzonder om gemeente te zijn! Mensen die elkaar niet hebben uitgekozen, zijn aan elkaar *gegeven* als broeders en zusters. Apart gezet, afgezonderd. Maar dat betekent niet: afgesloten of geïsoleerd! God heeft veel grotere plannen met Zijn kerk. Hij wil dat het een 'bedehuis voor alle volken' zal zijn. Daarvoor is de kerk bestemd. Dit is misschien wel een van de moeilijkste dingen om te leren. God zegt hier dat de vreemden die Hem willen dienen, een plaats en een naam zullen krijgen '*beter dan de zonen en dochters*'. Dat is even slikken. Maar zoveel houdt God van verloren mensen! We zullen dit nooit begrijpen als wij niet bereid zijn *onze* verlangens en behoeften ondergeschikt te maken aan *Gods* verlangen. Hij heeft Zich ingezet om de wereld te redden. Hij wil niet dat iemand verloren gaat, maar dat alle volken Zijn lof zullen zingen. Daarvoor gebruikt Hij Zijn gemeente. Met dat doel zijn wij als Gods kerk op aarde. Kunnen wij inschikken? Willen wij Gods verlangen tot het onze maken? Laten wij erom bidden.

Aan het werk? Ik niet!

Het boekje Jona gaat helemaal over de vraag hoe *veel* God geeft om mensen die Hem niet moeten. En hoe *weinig* Zijn kinderen dat soms doen. Jona is in dienst van God. Hij kent God en Zijn Woord. Hij mag elke dag in Zijn nabijheid zijn. Maar dan komt die moeilijke opdracht:

Getuige-zijn : een maand lang bijbellezen over getuige zijn

'Ga naar Ninevé'. Dat was de hoofdstad van Israëls ergste vijand. Maar wat meer is: het was een heidense stad. En dat bevalt Jona niet. Dat God profeten uitstuurt naar de heidenen, dat past niet in het beeld dat hij heeft van God. Daarom verlaat hij Gods dienst. Zo staat het er! Jona vluchtte 'van het aangezicht des HEEREN'. Hij wil wegvlugten van Gods nabijheid. Een God Die geeft om heidenen, wil Jona niet dienen. Het is beschamend om te zien hoe hij probeert weg te komen. Het zijn uiteindelijk de heidense zeelieden die hem een lesje moeten leren. Hun vertrouwen in God is groter dan dat van Jona. Zij gehoorzamen waar Jona weigert. Wanneer wij ons leven lang zijn opgevoed in de nabijheid van Gods Woord, dan moeten wij als geen ander beseffen dat God een voorkeur heeft voor het verlorene. Wie dat vergeet, deserteert.

WEEK 2, ZONDAG

Lezen Jona 3

God is volhardender dan mensen

Jona is weggelopen en teruggebracht. God heeft alles in het werk gesteld om Zijn ontrouwe knecht weer in dienst te nemen. Mooi is dat: hoewel Jona het zelf niet doorheeft, is Gods geduld met hem zeker net zo groot als Zijn ontferming met verloren mensen. God geeft om kerkmensen niet *meer* dan om niet-kerkmensen. Maar ook niet minder! De oudste zoon heeft Hij net zo lief als de jongste. Willen we dat zien en ervoor danken? Nu gaat Jona dan echt op weg. Hij houdt het kort: 'Nog veertig dagen en Ninevé zal worden omgekeerd'. We lezen niet dat hij het erg moeilijk heeft met deze boodschap. Hoewel Jona al veel geleerd heeft, weet hij nog altijd niet veel van Gods onvoorstelbare liefde en geduld. Zijn eigen houding weerspiegelt Gods liefde nog niet. Maar ook dat zal hij moeten leren. Want het onverwachte gebeurt: de heidenen bekeren zich. Zij hebben maar weinig woorden nodig om tot inkeer te komen. Opnieuw beschamen zij Gods geroepen knecht, die heel wat meer woorden nodig heeft om Gods stem te gehoorzamen! Hoe is dat met ons? Hoe snel gehoorzamen wij?

WEEK 2, MAANDAG

Lezen Jona 4

Gekwetst door genade

Jona is gewond door Gods genade. Gods goedheid is teveel voor hem. Hij had gedacht dat Ninevé in vuur en rook zou opgaan. Hij had al een mooi plekje uitgezocht om het allemaal te bekijken. En nu? God *spaart* die goddeloze stad! God spaart die vloekers, overspelers, dronkaards, misdadigers en tovenaars uit Ninevé. Omdat zij zich in zak en as hebben verootmoedigd. Omdat zij als de tollenaar uit de gelijkenis zich op de borst sloegen van verdriet en om Gods genade smeekten. En onmiddellijk reageert God met Zijn vergeving. Hij poetst de schuld weg. Nooit laat Hij een oprechte bidder staan. Maar Jona kan het niet verkroppen. Gaat dat zomaar? Jona geeft meer om zijn wonderboom. Het is voor ons gemakkelijk om nu achteraf op Jona neer te kijken. Maar hoe is het met ons? Zijn wij werkelijk bereid om aan te nemen dat de HEERE mensen die Hem hun leven lang niet gezocht hebben, in één moment wil vergeven en opnemen in Zijn Rijk? Willen wij accepteren dat Hij onze godsdienst en kerkgang, ons bidden en zingen, niet als verdienste aanrekent? Verloren mensen gaan God aan het hart! Willen wij ons laten vormen door die liefde?

WEEK 2, DINSDAG

Lezen Lucas 2:25-38

Mijn ogen hebben Uw zaligheid gezien

De belofte waaraan eeuwenlang in het verborgen is gewerkt, is vervuld. 'Adam, waar ben je?', riep God ooit in het Paradijs. Nu is het: 'Zie de Mens'. De oude Simeon mag Hem zien. Hij is oud en afgeschreven, onaanzienlijk. Maar hij en niemand anders krijgt te maken met het eerste openbare optreden van Jezus. Nu ja, *optreden...* Gods Zoon is de mensen zo gelijk geworden, dat Hij een klein en kwetsbaar kind wilde zijn. Hij ligt op de arm van Zijn moeder, als elk ander kind. Maar Simeon ziet méér! 'Mijn ogen hebben Uw zaligheid gezien'. Hier ligt het kind dat de heidenen zal verlichten. Het kind dat Israël zal verlossen. Dankzij dit kind mogen *wij* bestaan, 'erbij gekomen' in Gods volk. En ook hier zien we direct Gods plan dat altijd groter is dan wij denken of dromen: niet alleen voor Israël, maar voor heel de wereld

Getuige-zijn : een maand lang bijbellezen over getuige zijn

heeft God Zijn zaligheid bereid. En wanneer we iets van God hebben geleerd, zullen we weten dat Hij dat opnieuw via het onaanzienlijke en verachte zal doen. Via Abrams en Simeons, via oude kinderloze priesters als Zacharias en jonge arme meisjes als Maria. Misschien zelfs via mij...

WEEK 2, WOENSDAG

Lezen Mattheüs 4:18-20

Viscursus of...?

Vissen is ontspannend. Althans, dat vinden veel mensen. Hengeltje uitgooien, naar de dobber kijken. Iets vangen is mooi, maar als het niet lukt, ben je toch heerlijk buiten geweest. Een rustige bezigheid. En vissen van mensen? Hoe ontspannen is dat? Veel mensen ervaren dat heel anders. Als het gaat om 'evangelisatie', dan schrikken ze. Ze hebben daar een gevoel bij van krampachtigheid, van 'moeten' en 'opdracht'. Zulke mensen zouden nog eens moeten lezen wat Jezus zegt: 'Volgt Mij en Ik zal u vissers van mensen *maken*'. Let op de volgorde: Jezus zegt niet dat je door veel mensen te vangen een volgeling van Hem kunt *worden*. Hij zegt ook niet dat je kunt *bewijzen* dat je een volgeling van Hem bent door te evangeliseren. Hij zegt maar één ding: Volg mij. Getuigen is geen aangeleerd gedrag: het komt van binnenuit. En alleen als we dicht bij Hem zijn, komt het ook vanzelf. Als we op eigen kracht leven, zullen we falen op de kritieke momenten. We zijn dan te laf of juist te overheersend. Als het goed is, blijft alleen onze zwakheid over. In die zwakheid wordt Zijn kracht volbracht.

WEEK 2, DONDERDAG

Lezen Mattheüs 5:13-16

Het vijfde evangelie

Om evangelist te zijn, heb je bijzondere gaven nodig. Maar om getuige te zijn niet. Getuigen is geen keus. Jezus zegt: 'Gij *zijt*...'. Iedereen die bekend staat als christen of zelfs maar als kerkmens, is een getuige. Of je het wilt of niet. Als je buren weten dat je naar de kerk gaat, ben je daarmee een uithangbord geworden. Mensen in onze omgeving zullen alles wat ze denken te weten over God en geloof op de een of andere manier verbinden met ons gedrag. Wij zijn het 'vijfde evangelie'. Naast de vier evangeliën in de Bijbel, is er het leven van de christen als dit vijfde evangelie. En dit is het enige evangelie dat de meeste mensen lezen! Zout en licht... Het kan je aanvliegen als je naar jezelf kijkt. Getuige zijn maakt je zo afhankelijk en klein. Het enige wat je overeind kan houden, is te weten dat God het zo wil. Hij had andere manieren kunnen bedenken om mensen te winnen. Maar Hij wilde uitgerkend ons gebruiken. En dan maakt het je ook weer dankbaar: om het mooiste werk op aarde te doen, schakelt Hij ons in. Afhankelijk bidden en blijmoedig danken, dat is het ritme van de getuigende christen.

WEEK 2, VRIJDAG

Lezen Mattheüs 28:16-21

Een genadige opdracht

Waar bent u echt slecht in? Wat laat u graag aan een ander over? Wat mij betreft, is dat alles wat met knutselen te maken heeft. Mijn vrouw laat me dan ook niet behangen of een schutting zetten. Heel verstandig. Ze kent me. En Jezus? Kent Hij me niet? Hier lezen we dat Hij Zijn discipelen de opdracht geeft om mensen te winnen. Steeds weer heeft Jezus laten merken dat dit voor Hem de hoogste en mooiste taak is die bestaat. Daarvoor kwam Hij. Het was Zijn levensvulling: verloren mensen redden. En nu geeft Hij dit geweldige werk over aan Zijn leerlingen en over hun hoofden heen aan de kerk. Aan ons. Niet bepaald geweldige mensen... Sommigen van Zijn discipelen, staat hier, twijfelden nog toen Hij aan hen verscheen. Nog steeds twijfelden ze, in het aangezicht van de opgestane Heer! Hoe bestaat het dat Hij juist hun deze kostbare opdracht geeft? Omdat Hij hen niet goed kende? Omdat Hij ons slechter kent dan onze omgeving? We weten toch beter. Hij weer wat er van ons is te verwachten. En toch... Dat is genade! Genade, in de envelop van twee beloften: Ik heb alle macht en Ik ben met jullie.

Getuige-zijn : een maand lang bijbellezen over getuige zijn

Eén voor allen...

Dit gedeelte is een lofzang. Lees het en lees het opnieuw. Wat hier staat, is uniek. Geen koning, geen heerser, geen president of directeur heeft dit ooit gedaan. Nog nooit heeft een zo groot iemand zoveel gedaan voor zovelen die het zo weinig verdienden. God stuurde Zijn Zoon. In Hem kwam Hij Zelf. Voor mensen die Hem niet wilden. Hij liet geen boek uit de hemel vallen, maar onderging ons. Christus deelde Zijn leven met ons. Hij werd één van ons, van de wieg tot het graf. Laat dit levenspatroon het onze zijn, zegt Paulus. Als we dit zingen, laat het dan de stem zijn van ons hart. Laat de Heilige Geest in ons meezingen. Wij willen niet alleen goede woorden met mensen delen, maar ons leven. Zijn leven. Dat heet Christus volgen. Dat heet mensen vissen. Dit is onze grond, dit is ons bestaansrecht, dit mag onze toekomst zijn. Bid en zing! Bid dat ooit massa's mensen vrijwillig de knie zullen buigen voor de verhoogde Heere die slaaf werd. Onze weg naar die heerlijkheid gaat achter Christus aan. Wie Zijn heerlijkheid wil delen, zal Zijn lijden moeten delen. Maar Hij gaat voor ons uit.

Alles voor allen...

Eén werd slaaf voor ons. Zo, zegt Paulus, wil ik mij slaaf maken voor allen. Getuige zijn is niet een project dat je er even bij doet. Het is Christus gestalte aan laten nemen in jezelf. Mensen gaan Christus in ons herkennen, wanneer wij willen dienen. Niet omdat wij ons gedwongen voelen of om er complimenten mee te verdienen. Wie Christus kent, is vrij daarvan. Maar omdat wij ons vrijwillig willen inzetten om mensen te winnen. In hen dienen wij onze Heere. In hen zoeken wij Hem. Zo zijn christenen herkenbaar: als mensen die zich vrijwillig inzetten voor anderen. In woorden en daden. Mensen die geen waas om zich heen hebben hangen van 'voor wat hoort wat' en 'de ene hand wast de andere'. Belangeloos, zonder verborgen agenda's. Onze vrijheid, vreugde en redding ligt in Christus en in niemand anders. Die redding bieden wij aan anderen aan. Aan wie het maar horen wil, binnen en buiten de kerk. Dit is de weg die Christus gebruikt om ons te onderwijzen. Elke dag weer bevrijd worden van trots en egoïsme. Dit is de weg waarop wij Gods goede boodschap deelachtig worden.

De vreugde van de Vader

Op wie lijk ik? Dat kun je je afvragen na het lezen van deze gelijkenis. Mensen die christelijk zijn opgevoed herkennen zich vaak meer in de oudste zoon dan in de jongste. Je kunt wel begrip opbrengen voor die hardwerkende jongen. Zijn broer is er vandoor gegaan. Hij heeft zijn vader eigenlijk dood gewenst ('geef mij nu vast de erfenis'). Hij is op weg gegaan naar een 'ver land'. En nu mag hij zomaar terugkomen. Vader is zijn waardigheid vergeten, door hem tegemoet te rennen langs de weg en in de armen te sluiten. Ongehoord! Wat we soms vergeten, is dat beide zonen zondig zijn. Elk op hun eigen manier. De zonde van de jongste zoon is gemakkelijk te zien. De meeste kerkmensen hebben er niet zoveel moeite mee om van dat pad weg te blijven. Maar de zonde van de oudste zoon is anders: hij was erop gericht zijn vaders gunst te verdienen. Hij beschouwde zich niet als zoon, maar als werknemer. En nu ziet hij dat zijn denken over verdienste en schuld wordt doorkruist. Dat gebeurt nog het meest wanneer jongste zonen bij ons aankloppen. Is ook vandaag de vreugde van de Vader niet vaak het ongemak van de kerk?

Godsdienst en geloof

De meeste mensen in de kerk zijn op het oog fatsoenlijk. Ze springen niet uit de band. Heel erg slechte mensen komen meestal niet in de kerk. En de schok is dan ook groot wanneer juist zo iemand door God wordt aangenomen. Met ons verstand geloven we wel dat dat kan.

Getuige-zijn : een maand lang bijbellezen over getuige zijn

Wij zijn geen Farizeërs! Dank U HEERE, daarvoor! Maar als het in werkelijkheid gebeurt... Dan zien we dat het *echt* zo is: God rechtvaardigt, zonder dat een mens dat verdient. Dat kan ons ontmaskeren en wakker schudden. Daarom is het zo belangrijk dat de kerk dichtbij verloren mensen is. Voor die mensen natuurlijk. Maar ook voor ons. Alleen zo leren we Gods genade kennen 'in actie'. Steeds weer zullen we moeten leren dat een christelijke opvoeding, kerkgang en een fatsoenlijk leven geen verdiensten zijn, maar *gunsten* van God. Ondanks al die voorrechten staan wij niet dichtbij God dan de eerste de beste vloeker, gokker, Farizeër, ontuchtpleger of dronkelap. Net als die mensen, kunnen wij alleen pleiten op Gods genade. Dan wordt onze godsdienst gevuld met geloof. En geloof maakt ons klein en vrijmoedig tegelijk. Wees mij zondaar genadig!

WEEK 3, WOENSDAG

Lezen Handelingen 15:1-12

Een weldadige stilte

Ruzie in de kerk! Moeten we mensen die tot geloof komen houden aan de bijbelse wetten of niet? De Joodse christenen vinden van wel. De wet van Mozes is toch nooit herroepen? Anderen vinden van niet. Wat God rein heeft verklaard, kunnen wij toch niet onrein verklaren? Herkenbare discussie? Ik hoop het, want dat betekent dat uw kerk ermee te maken heeft dat mensen 'van buiten' tot geloof komen. Maar het probleem ligt er wel. Wat moet je nu vragen van deze mensen? Kunnen ze 'zomaar'...? Zij, met hun wereldse manier van denken en leven? Petrus staat op en begint te praten. Tot nu toe ging het gesprek over het binnenlaten van anderen in de kerk. Alsof de kerk een soort kasteel is, met een toegangspoort. Wie laten we binnen en wie niet? Petrus draait het om: *God* heeft hun getuigenis gegeven. Wie zijn wij dan om dat niet te doen? Terwijl eerst iedereen erover sprak hoe de heidenen misschien op dezelfde manier als 'gevestigde kerkmensen' zalig konden worden, zegt Petrus: *'Ik wil graag op dezelfde manier zalig worden als zij'*! Hier spreekt iemand die genade zonder voorwaarden kent. En de menigte zweeg stil...

WEEK 3, DONDERDAG

Lezen Lukas 19:1-10

Jezus kiest een logeeradres

Zacheüs is niet arm of zwak. Hij heeft macht en geld. Maar tegelijk is hij veracht. Begrijpelijk. Hij is geen aardig mens, een uitbouter. Mensen moeten hem niet. *En terecht!* Hij heeft heel wat op zijn geweten. Maar Jezus kiest voor zulke mensen. Niet omdat Hij hen ergens diep van binnen toch wel goed vindt. Niet omdat Zacheüs misschien wel ergens een zacht plekje heeft. Niet omdat Zacheüs met een beetje liefde en aandacht wel zal opbloeien. Nee, omdat Zacheüs *verloren* is. Er is geen andere reden, waarom Jezus bij mensen komt. Ons probleem is vaak dat wij de verlorenheid van mensen als Zacheüs beter zien dan die van onszelf. Wij hebben Jezus misschien wel nodig om de gaten te vullen in ons project van zelfverlossing. Maar verder roeien wij het heel aardig, dank U. Het grote verschil tussen een christen en iemand die Jezus alleen af en toe nodig heeft, is dit: een christen schaamt zich niet alleen voor zijn zonden, maar zelfs voor zijn gerechtigheid. Een christen kijkt in de spiegel van Zacheüs en ziet zichzelf. En op dat moment zegt Jezus: *'Ik moet vandaag bij jou zijn'*.

WEEK 3, VRIJDAG

Lezen Johannes 1:35-52

Drie zinnen, twee en een halve fout

Getuigen doe je voor een rechtbank. Dat is een beeld om even over na te denken. Soms zijn we bang dat we zo weinig weten en kennen van de Bijbel dat er weinig te getuigen valt. Maar een rechter vraagt aan een getuige niet om te vertellen wat hij *niet* weet, maar wat hij *wel* weet. Hoe weinig het ook is. Dat zien we hier bij Filippus. Hij kent Jezus nog maar een dag als hij Nathanaël opzoekt. *'Nathanaël! We hebben iemand gevonden....'* Fout! Even daarvoor staat het precies andersom: *'En Jezus vond Filippus'*. Filippus gaat verder: *'... Jezus, de zoon van Jozef...'* Weer fout! Filippus eindigt met *'... afkomstig uit Nazaret'*. Dat is niet helemaal goed, maar ook niet helemaal fout. Half goed, zullen we zeggen, want Jezus was eigenlijk geboren in Bethlehem. Dit is het getuigenis van Filippus. Niet erg indrukwekkend: drie zinnen, met twee en een halve fout. Het staat dan ook niet in de Bijbel om ons te laten zien

Getuige-zijn : een maand lang bijbellezen over getuige zijn

wat het volmaakte getuigenis is. Het staat in de Bijbel om te laten zien wat de Heilige Geest kan doen met de woorden van mensen die vertellen wat ze weten. Niet meer en niet minder.

WEEK 3, ZATERDAG

Lezen Johannes 4:1-30

'Ik ben het'

Een vrouw die op het zesde uur naar de bron gaat. Twaalf uur 's middags, het heetst van de dag. Dan weet je genoeg. Zo iemand is niet op zoek naar gezelligheid. Alle anderen zitten thuis en zij gaat op het stilste moment gauw even naar de bron. Maar daar zit iemand. Hij begint tegen haar te praten. Hij, een man, een Jood, tegen haar, een vrouw, een Samaritaanse, met een slecht leven bovendien. Onwaarschijnlijk. Wat moet Hij van haar? Ze houdt het gesprek af, verzint uitvluchten, reageert kribbig. Hij is geduldig, hoffelijk en beslist. Ze raakt geboeid. Waarom doet Hij zoveel moeite? Wie is dit? Wie durft dit: zich als Jood tot een Samaritaanse richten? Als vreemde man tot een onbekende vrouw spreken? Wie breekt door al deze fatsoensregels en normen heen en is toch zo waardig en liefdevol? En ergens komt een lang vergeten herinnering naar boven. Vroeger vertelde haar moeder toch zoiets? 'Ze zeggen dat er een Messias komt...'. De Man kijkt haar aan: 'Ik ben het'. Haar dorst, die door zes mannen niet kon worden geleest, is voorbij, nu ze mag drinken uit de eeuwige fonteinen.

WEEK 4, ZONDAG

Lezen Johannes 20:19-23

De generaal gaat voorop

Meestal is het zo in legers dat de generale staf ergens op een veilige plaats is en de gevechten van achteruit leidt. Hier is het anders. De Meester laat Zich zien aan Zijn leerlingen. Zij zijn achtergebleven. Hij draagt nog de sporen van het gevecht. Hij nodigt hen uit om net als Hij te gaan waar de Vader hen zendt. Zij moeten gaan op dezelfde manier als Hij. Niet triomferend en met veel trompetgeschal, maar in zwakheid en lijdend. Niet op zoek naar de sterken en machtigen, maar dienend op zoek naar de kleinen en zwakken. En deze generaal gaat Zelf mee. Hij weet wat het is, deze oorlog. Hij kent die aan den lijve. Maar Hij gaat weer mee! 'Ontvangt de Heilige Geest'. Wie Jezus wil volgen, in diegene wil Hij wonen met Zijn Geest. Hij is er Zelf bij. De beslissende slag heeft Hij Zelf al toegebracht. Zijn volgelingen mogen nu met Hem vechten voor de overwinning. Hij gaat voorop en Hij geeft hun kracht. Zozeer, dat zij mogen weten: wij kunnen op geen plaats komen, waar Hij nog niet is geweest. En ook als wij weer moeten gaan, zal Hij daar blijven en afmaken waaraan Hij begonnen is.

WEEK 4, MAANDAG

Lezen Handelingen 1:4-9

Aan het werk!

Wat is een mooi muziekstuk dat nooit wordt gespeeld? Een maaltijd die niet wordt gegeten? De discipelen nemen afscheid van Jezus. En het lijkt erop dat ze de tijd nog even goed willen gebruiken voor een theologische discussie: Heere, zal het nu zijn of straks? Het prachtige werk van Jezus moet nu nog even van alle kanten worden bekeken. Dat is altijd een gevaar wanneer Jezus ons vraagt om enkel te gehoorzamen en Hem te volgen. Wij willen graag de kleine lettertjes lezen. Ja maar, hoe zit dat dan precies? Laten we het hier nog eens over hebben... Jezus geeft als antwoord: 'Het komt u niet toe dit te weten' en 'Gij zult Mijn getuigen zijn'. Aan het werk! Jezus zegt het nog mooier: de discipelen hoeven niet precies te weten hoe het zit met Gods plan. Maar zij zullen kracht van boven ontvangen en dan weten ze genoeg om aan de slag te gaan. De Heilige Geest overtuigt niet alleen de wereld, maar ook ons. Als Hij Zich aan ons opdringt met Zijn heerlijke, onweerstaanbare kracht, doven de discussies uit en gaan wij op zoek naar Jezus' voetstappen om die te drukken. Zijn werk wordt dan uitgevoerd, Zijn muziekstuk gespeeld en Zijn maaltijd opgediend.

Getuige-zijn : een maand lang bijbellezen over getuige zijn

Het open geheim

Waarom kwamen de eerste christenen eigenlijk *samen*? Zelf zijn we vaak gewend aan kerk en gemeenschap, dus misschien valt het ons niet zo op. Maar veel mensen buiten de kerk vragen zich dat wel af: waarom kun je niet gewoon *alleen* geloven? Zonder een kerk die je vertelt hoe dat moet? Dat is moeilijk uit te leggen. Het gaat min of meer vanzelf. Als de Geest in je gaat werken, krijg je er behoefte aan om dat met anderen te delen. Geloof is iets wat meer wordt als je ervan deelt. Dat begint hier al, bij de eerste gemeente. Christus geeft deze mensen aan elkaar om elkaar te helpen, te dienen, te troosten en zich met elkaar te verheugen in wat Hij heeft gedaan. Er staat dat zij *volhardden*... Gemeente zijn gaat niet vanzelf. Maar tegelijk is het erg eenvoudig. Onderwijs, gemeenschap, gebeden en sacramenten. Samen delen en zorgen voor elkaar. Verder niet teveel toeters en bellen. De kerk is een bijzondere gemeenschap: je hebt elkaar niet uitgezocht, maar je bent elkaar gegeven. In het 'gewone' gemeente-zijn ligt ongelooflijk veel kracht van boven. Elke dag kwamen er mensen bij... De gemeente is een open geheim.

Bederf van het beste...

'Christenen lijken wel heel wat als ze zondag in de kerk zitten, maar door de week...'. Dat soort opmerkingen hoor je nogal eens van niet-kerkelijken. Heel vaak niet terecht. Maar soms helaas ook wel. Het is vreselijk als christenen reden geven aan anderen om God en de kerk te belasteren. Het is zo ontzettend teer: mensen die tot geloof komen. Wie het wel eens heeft meegemaakt, weet wat het is. Je wilt de prille gelovigen beschermen als een leeuw. Hun kwetsbare geloof wil je versterken. Juist omdat je weet dat de HEERE het kleine en zwakke liefheeft, kun je zo diep geraakt worden als je ziet dat kerkmensen die van de hoed en de rand weten zich te buiten gaan. Stiekem en gemeen gedrag. Huichelarij. Het is gruwelijk, vreemd aan de genade. Het brengt de kleinen in verwarring en het geeft aanleiding tot lasteren: 'Mooie praatjes, maar bij jullie is het net zo als overal elders'. Weg ermee! Ananias en Saffira hebben het gemerkt. Een leugentje, wat is dat nu? Een mooi en pril werk van de Geest wordt beschadigd, door mensen die alleen zichzelf zoeken. En wie is er vrij van? Doorgrond mijn hart...

De onbekende God bekend gemaakt

Paulus was eerst niet van plan om naar Athene te gaan. Hij is weggejaagd uit Thessalonica en Berea en vlucht dan naar de grote stad Athene. Daar wacht hij op zijn vrienden. Maar een zending heeft nooit vakantie, dus hij gaat op zoek naar mensen. Overal waar hij ze kan vinden, praat hij met hen. Met de Joden in de synagoge. Met anderen op de markt. En met de filosofen op de plaats waar zij bij elkaar komen, de Areopagus. Ooit schreef hij: 'Ik wil voor iedereen alles worden, om er enigen te redden'. Hier laat hij zien dat hij ernaar leeft. Hij zoekt de mensen op waar zij zijn. Wanneer hij met de filosofen spreekt, spreekt hij als hij zelf een filosoof. Paulus spreekt bijbels, maar nergens noemt hij bijbelteksten. Wel haalt hij Griekse dichters aan en met instemming! Hij weet wat deze mensen lezen en hoe zij denken. Hij kent zijn publiek. Paulus laat hier zien wat getuigen is: in de taal van de mensen over God spreken. Hoe is dat met ons? Kennen wij de mensen? Weten wij wat hen bezighoudt, wat zij lezen en waarnaar zij kijken, welke onbekende god zij vereren? Spreken wij hun taal?

God boven alles, anderen boven onszelf

Iemand vroeg eens aan een ervaren zending: 'Wat motiveert u nu als u het even niet ziet zitten?'. Zulke vragen blijven haken. Wat houdt je aan de gang als je alleen bent? Als je jarenlang moet werken in primitieve omstandigheden, ver bij je familie vandaan? Als andere mensen je niet complimenteren? Als je moe bent en weinig succes boekt? Paulus geeft hier twee stelregels. Het zijn de basisprincipes van zijn leven. Het eerste is: alles wat ik doe wil ik laten zijn tot eer van God. Het tweede: in alles wil ik het belang van anderen boven dat van mijzelf stellen. Het zijn eenvoudige regels, gemakkelijk om te onthouden. God boven alles en je naaste boven jezelf. Niet eenvoudig om je eraan te houden, maar waard om naar te streven. Pas dat eens toe op de kerk vandaag. Buiten de kerk lopen er tallozen rond die verloren gaan buiten Christus. Hun belang (hun *behoud!*) bepleiten zij niet zelf. Zij schrijven geen brieven naar de kerkenraad en ze bellen niet op als zij zich tekort gedaan voelen. Hun belang zullen wij moeten bepleiten. Omdat Christus dat deed. Hij kwam voor verloren mensen. Tot eer van Zijn Vader.

Droom of...?

Als we nu helemaal opnieuw mochten beginnen, hoe zou dan je ideale kerk eruit zien? Nee, het gaat hier niet om een verlanglijstje. Zo van: ik wil een kerk die helemaal aansluit bij wat ik wil. Maar neem nu de eredienst: wat zou daar moeten gebeuren? Dit bijbelgedeelte laat zien dat in de gemeente van Korinthe met regelmaat ongelovigen binnenkwamen en tot geloof kwamen. Paulus vraagt de gemeente om rekening met hen te houden. Bid en zing in verstaanbare taal, zegt hij. Gebruik geen onbegrijpelijke termen. Want zij moeten aangesproken worden. Zij moeten geen toeschouwers blijven, maar deelnemers worden. Waarom? Dan vraag je naar het doel van kerk-zijn. Dat is: God verheerlijken met alle adem die in ons is, met al onze kracht en liefde en verstand. En zo eindigt dit gedeelte: een ongelovige komt binnen, valt op zijn gezicht en verheerlijkt God. Het doel van gemeente-zijn in werking! Zo iets meemaken is mooier dan duizend cursussen over evangelisatie. Een droom? Er zijn kerken waar dit gebeurt. Waarom zou het dan niet kunnen gebeuren bij ons?

Spannend?!

Christelijk leven is spannend. Elke dag is een avontuur. Elke ontmoeting kan een wonder zijn. Iedere mens die je tegenkomt, kan iemand zijn voor wie de Heilige Geest een heerlijkheid heeft weggelegd. En misschien mag ik een schakel zijn? Bid voor ons, zegt Paulus. Bid voor een open deur. Het is God Die de deuren opent. Dat hoeven wij niet te doen en wij kunnen het ook niet. Maar wat wij wel kunnen doen, is geweldig. Bidden en leven vol verwachting. In afwachting van het wonder. Als je je kinderen naar zwembles brengt. Als je elke dag tegenover die vrouw in de treincoupé zit. Bidden voor je collega's, je burens die net een kinderbijbel hebben gekocht, omdat ze 'er ook wat aan willen doen'. Bidden voor je familie en je vrienden. Bidden... en wandelen. Wandel met wijsheid, zegt Paulus. Ga verstandig en voorzichtig met mensen om. En gebruik de gelegenheden die zich voordoen. Die gelegenheden hoeven we niet te maken, God geeft ze. Wij mogen bidden en met wijsheid wandelen en pittig spreken. Dan kan er van alles gebeuren. Spannend!

Boven, Binnen, Buiten

Wie dichtbij God is, zal dichtbij mensen uitkomen. En wie dichtbij mensen wil zijn, echt bij mensen betrokken wil zijn, zal dat alleen kunnen wanneer hij of zij dichtbij God wil leven. Dat is het geheim van gemeente zijn. Wij denken vaak aan kerk-zijn in termen van 'of-of'. Of je bent bezig met persoonlijk heil, of je bent bezig met je medemens. De Bijbel zegt: Het is 'èn-èn'. De relatie met God (boven) heeft alles te maken met je relatie met mensen (binnen en buiten). Heb je geproefd dat de Heere goed is? Dan wil je ook als levende steen gebruikt worden om de gemeente te bouwen. En je wilt ernst maken met de roeping van gemeente-zijn: de deugden van de Heere, Zijn grote daden verkondigen. Alles grijpt in elkaar. Verkondigen aan mensen binnen en buiten de kerk kun je alleen vol houden vanuit de persoonlijke omgang met God. Maar juist die persoonlijke omgang met de God Die kwam in deze verloren wereld, leert ons om erop uit te gaan. Mensen te winnen. De gemeente te bouwen. Elkaar en anderen te dienen. Het is niet los verkrijgbaar. Laten we zo oprechte vroomheid verbinden met oprechte liefde voor mensen.

Feest vieren

Waarom vinden kinderen een verjaardagsfeestje vaak zo leuk? Waarom vieren mensen graag feest? Heel eenvoudig: zo zijn we gemaakt. Mensen zijn gemaakt om samen te zijn, gemeenschap te beleven. Feest vieren, dat is drie dingen: terugdenken aan iets moois (bijvoorbeeld je geboortedag), gemeenschap beleven en blij zijn. Johannes nodigt zijn lezers uit om samen terug te denken aan wat Jezus heeft gedaan en Wie Hij was. Johannes is getuige van die dingen en hij struikelt bijna over zijn woorden om het te vertellen. Jezus leeft! Hij is het Leven zelf! Feest vieren is ook gemeenschap beleven. Daarom vraagt Johannes aan mensen om te geloven in Jezus. Zo krijgen wij gemeenschap met God en met elkaar. We komen dan tot onze bestemming. Dat maakt plaats voor grote blijdschap. Johannes zegt zelfs: *volkomen* blijdschap. Geen goedkope blijdschap, maar vreugde die ook door verdriet heenklinkt. Vreugde die de ondertoon van ons leven mag zijn. Laat ons leven een feest zijn. En nodig anderen uit voor dit feest van volkomen gemeenschap en blijdschap. O ja: je wordt thuisgebracht.

